

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 15CoCsp/9/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119213876
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Ilčinová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8119213876.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Ilčinovej a členov senátu JUDr. Jozefa Angeloviča a JUDr. Mareka Kohúta v spore žalobkyne: L. R., S.. XX.XX.XXXX, M. V. XXXX/X, XXX XX Q., právne zastúpenej JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, so sídlom Sovietskych hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, IČO: 31 954 448, proti žalovanej: Poštová banka, a. s., so sídlom Dvořákovo nábřeží 4, 811 02 Bratislava, IČO: 31 340 890, právne zastúpenej AK Antol, s. r. o., so sídlom Hviezdoslavova 546/14, 902 01 Pezinok, IČO: 47 257 024, o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 411,33 eur s príslušenstvom a určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č. k. 10Csp/186/2019-38 z 3. decembra 2019 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Žalobkyňa má nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanej v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom uložil žalovanej povinnosť vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 411,33 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 8. septembra 2019 do zaplatenia, všetko v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, určil, že zmluvná podmienka uvedená v druhej časti bod 5. Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX z 27. apríla 2011 v znení: „Zmluvné strany sa dohodli, že akékoľvek spory, ktoré vzniknú z tejto zmluvy, vrátane sporov o jej vznik, platnosť a výklad budú rozhodované v súlade s rozhodcovskou doložkou uvedenou v článku 10., II. časti Všeobecných obchodných podmienok.“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou a priznal žalobkyni proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Súd prvej inštancie vychádzal zo zistenia, že žalovaná a žalobkyňa uzatvorili 27. apríla 2011 zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 3.000,- eur žalobkyni, s úrokom vo výške 19,50 %, RPMN vo výške 21,34 %, priemernou RPMN vo výške 20,04 %, počtom splátok 40, výškou mesačnej splátky 103,- eur a konečnou splatnosťou 16. augusta 2014. Žalobkyňa uhradila žalovanej 3.411,33 eur. Na základe žiadosti žalobkyne ju Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS 31. júla 2019 informovalo o možnej bezúročnosti úveru a o neprijateľnosti zmluvných podmienok.

3. Súd prvej inštancie mal z výsledkov vykonaného dokazovania preukázané, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere nie je uvedené, aké predpoklady boli použité pre výpočet RPMN, a preto je potrebné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov. Žalobkyňa mala uhradiť žalovanej za poskytnutý úver 3.000,- eur a uhradila jej 3.411,33 eur. Žalobkyňa sa o bezdôvodnom obohatení dozvedela v júli 2019, teda dvojročná subjektívna premlčacia lehota jej uplynie až v júli 2021.

4. S poukazom na skutočnosť, že úver poskytnutý žalobkyni je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov a skutočnosť, že premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia zatiaľ neuplynula, súd zaviazal žalovanú na vydanie bezdôvodného obohatenia získaného plnením bez právneho dôvodu žalobkyni vo výške 411,33 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od druhého dňa po dni doručenia žaloby žalovanej, t. j. od 8. septembra 2019. Keďže obmedzenie možnosti pre spotrebiteľa rozhodnúť sa pre spôsob riešenia prípadných sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere inak ako prostredníctvom rozhodcovskej zmluvy, nemožno hodnotiť inak ako v príkrom rozpore nielen s dobrými mravmi, ale aj s princípom ochrany spotrebiteľa a spotrebiteľským právom ako takým, súd určil, že zmluvná podmienka uvedená v druhej časti bod 5. Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX z 27. apríla 2011 v znení: „Zmluvné strany sa dohodli, že akékoľvek spory, ktoré vzniknú z tejto zmluvy, vrátane sporov o jej vznik, platnosť a výklad budú rozhodované v súlade s rozhodcovskou doložkou uvedenou v článku 10., II. časti Všeobecných obchodných podmienok.“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

5. Súd prvej inštancie predmet sporu právne posúdil podľa § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, 2, 3, 5, § 54 ods. 1, 2, § 107 ods. 1, 2, § 451 ods. 1, 2, § 456 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“) v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy a § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d), § 9 ods. 1 prvá veta, § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy. Úrok z omeškania bol priznaný žalobkyni odkazom na ustanovenie § 517 ods. 1 prvej vety a ods. 2 Občianskeho zákonníka.

6. O trovách konania strán sporu rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) a s ohľadom skutočnosť, že žalobkyňa bola v konaní plne úspešná, priznal jej proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

7. V zákonom stanovenej lehote podala proti rozsudku súdu prvej inštancie v celom rozsahu odvolanie žalovaná. Namietala, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, teda odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP. V súvislosti s odvolacou námietkou, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, tvrdila, že zmluva o úvere obsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko v článku 3 zmluvy je uvedená RPMN vo výške 21,34 % vrátane všetkých predpokladov pre jej výpočet. Poukázala na Obchodné podmienky účinné v čase uzatvorenia zmluvy, podľa ktorých údaj o výpočte ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN) v zmysle ZoÚ obsahuje Oboznámenie a Formulár a tiež na skutočnosť, že žalobkyňa obdržala predmetné podklady a bola oboznámená s predpokladmi výpočtu RPMN. Nesprávne právne posúdenie žalovaná vzhladla v právnom posúdení ňou vznesenej námietky premlčania súdom prvej inštancie. Podľa jej názoru je riešenie otázky možnosti aplikácie desaťročnej premlčacej doby na predmetnú vec v rozpore s riešením rovnakej otázky Najvyšším súdom Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 3Cdo 169/2017 a súčasne je zrejmé, že súd nepreukázal, že vedela o bezdôvodnom obohacovaní sa na úkor žalobkyne. Ohľadom určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky žalovaná namietala, že v danej právnej veci bolo nepochybne zistené, že plnením zo strany dlžníčky došlo ku skončeniu záväzkového vzťahu, keďže žalobkyňa uhradila 12. januára 2012 celú istinu úveru. Mala za to, že za daného stavu veci už žalobkyni reálne nemôže ísť o docielenie skutočnej rovnosti medzi stranami zmluvného vzťahu, resp. opačne, že by táto zmluvná podmienka v tomto čase vytvárala značnú nerovnováhu v jej právach a povinnostiach a súčasne pripomenula, že nevzniesla námietku nedostatku právomoci súdu prvej inštancie, nakoľko uzatvorená rozhodcovská zmluva umožňovala žalobkyni podať žalobu na všeobecný súd. Na základe uvedených skutočností žalovaná navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne a uloží žalobkyni povinnosť nahradiť jej trovy konania, alebo aby napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

8. K odvolaniu žalovanej sa vyjadrila žalobkyňa podaním zo 17. februára 2020. Tvrdila, že úmysel dodávateľky získať bezdôvodné obohatenie sa prejavil a naplnil jej konaním, keď prijala a ponechala si platbu, ktorá jej bola vyplatená bez právneho dôvodu. Mala za to, že nemôžu byť žiadne rozumné pochybnosti o tom, že žalovaná sa na jej úkor obohatila úmyselne, a preto je potrebné na posúdenie premlčania nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia aplikovať desaťročnú objektívnu premlčaciu

dobu. Neprijateľnosť zmluvnej podmienky je podľa nej zrejme predovšetkým z toho, že sa nejedná o individuálne dojednanú zmluvnú podmienku, ale aj z toho, že neprijateľná zmluvná podmienka obsiahnutá v zmluve len odkazuje na rozhodcovskú doložku, ktorá bola súčasťou Všeobecných obchodných podmienok, ktoré majú upravovať len technické a z pohľadu úpravy pomerov medzi dodávateľom a spotrebiteľom menej podstatné súvislosti. Na základe uvedených skutočností žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správy potvrdil a priznal jej náhradu trov odvolacieho konania.

9. Žalovaná sa k vyjadreniu žalobkyne v súdom určenej lehote nevyjadřila.

10. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“), príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa § 34 CSP preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie mu predchádzajúce v súlade s ustanovením § 379 a nasl. CSP a dospel k záveru, že odvolania žalovanej nie je dôvodné. O odvolaní bolo rozhodnuté postupom podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario, pričom miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia boli oznámené na úradnej tabuli súdu a na príslušnej webovej stránke najmenej 5 dní pred rozhodnutím.

11. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

12. Nakoľko žalovaná napadla rozsudok v celom rozsahu, odvolací súd podrobil súdnemu prieskumu všetky výroky rozsudku.

13. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

14. Súd prvej inštancie v predmetnom spore vykonal potrebné dokazovanie, na základe ktorého dospel k správnym skutkovým zisteniam a z týchto vyvodil aj správny právny záver. Odvolací súd vo vzťahu k odvolacím námietkam žalovanej uvádza nasledovné:

15. Žalovaná svojím odvolaním namietala nesprávne skutkové zistenia, keďže podľa nej zmluva o úvere obsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko v článku 3 zmluvy je uvedená RPMN vo výške 21,34 % vrátane všetkých predpokladov pre jej výpočet.

16. Z predloženého spisu vyplýva, že medzi sporovými stranami bola 27. apríla 2011 uzatvorená zmluva o úvere, na základe ktorej poskytla žalovaná žalobkyňi úver vo výške 3.000,- eur, ktorý sa žalobkyňa zaviazala splácať v 40 mesačných splátkach po 103,- eur. Dátum splatnosti prvej splátky bol určený na 16. mája 2011, konečná splatnosť úveru mala nastať 16. augusta 2014, úroková sadzba predstavovala 19,5 %, RPMN predstavovala 21,34 % a priemerná RPMN ku dňu podpisu úverovej zmluvy predstavovala 20,04 %.

17. Podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>> musí obsahovať ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

18. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, podľa ktorého zmluva neobsahuje údaj spočívajúci v uvedení všetkých predpokladov použitých na výpočet RPMN. Ak zákon vyžaduje v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzať všetky predpoklady použité na výpočet RPMN, je nepochybné, že do kategórie týchto predpokladov je potrebné zaradiť i matematický

výpočet, na základe ktorého veriteľ dospel k určitej výške RPMN. Ako inak by spotrebiteľ mohol preveriť správnosť takéhoto výpočtu RPMN ako jednej z podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere umožňujúcej posúdiť výhodnosť úveru, čo nepochybne má zásadný vplyv na jeho rozhodnutie vstúpiť do úverového vzťahu s veriteľom. Je nemysliteľné od spotrebiteľa očakávať, aby len na základe údajov o ročnej percentuálnej miere nákladov uvedenej v zmluve mohol posúdiť správnosť tejto náležitosti zmluvy. Takýmito predpokladmi je uvedenie výšky úveru, výšky splátky, jej intervalu, počtu splátok, uvedenie výšky úrokov, nákladov na poistenie a prípadných poplatkov. Ak tieto údaje chýbajú, nie je tak uvedené, aké predpoklady boli použité pre výpočet RPMN, a preto už len z tohto dôvodu je potrebné považovať poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov, na čo správnym spôsobom poukázal aj súd prvej inštancie.

19. K odvolacej námietke žalovanej, že súd nepreukázal, že vedela o bezdôvodnom obohacovaní sa na úkor žalobkyne, v dôsledku čoho nesprávne právne posúdil ňou vznesenú námietku premlčania, odvolací súd uvádza, že žalovaná ako osoba podnikajúca na finančnom trhu má odbornú prevahu nad spotrebiteľkou, ktorej poskytuje svoje služby, a preto možno od nej očakávať, že vo vzťahu k nej sa bude správať poctivo. Žalovaná musela vedieť, že neuvedením všetkých zákonných náležitostí v zmluve o úvere a zakomponovaním neprijateľných zmluvných podmienok nastane sankcia v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a vyhlásenia neprijateľnosti zmluvných podmienok, a pre prípad, že sa tak stane, bola s uvedenou zákonnou sankciou uzročená (nepriamy úmysel).

20. Konanie žalovanej pri uzatváraní zmluvy, ktorá nerešpektovala ustanovenia zákona slúžiace na ochranu spotrebiteľa nemožno považovať za súladné s dobrými mravmi. Jej konanie preto nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. S ohľadom na okolnosti prípadu možno uzavrieť, že úmysel žalovanej bezdôvodne sa obohatiť na úkor žalobkyne bol daný už od uzatvorenia zmluvy, ktorej návrh koncipovala žalovaná a predložila ho na podpis žalobkyne, a teda bol daný aj v čase, kedy došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovanej. (Porovnaj rozsudky Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 7Co/84/2011 z 12. decembra 2011, sp. zn. 2Co/9/2012 z 21. januára 2013.)

21. V súvislosti s odvolacou námietkou žalovanej, že za daného stavu veci už žalobkyne reálne nemôže ísť o docielenie skutočnej rovnosti medzi stranami zmluvného vzťahu, resp. opačne, že by táto zmluvná podmienka v tomto čase vytvárala značnú nerovnováhu v jej právach a povinnostiach, odvolací súd konštatuje, že ak spotrebiteľ sleduje dosiahnutie právnej istoty v otázke, či je zmluvná podmienka neprijateľná, môže sa na súde domáhať žalobou určenia jej neprijateľnosti. Právna istota v takejto záležitosti je dôležitá a dosiahnutie takejto právnej istoty by nemalo byť podmieňované (kumulatívne) uplatnením či už náhrady škody, bezdôvodného obohatenia alebo primeraného finančného zadostučinenia. Inými slovami povedané, nemožno spotrebiteľa nútiť do uplatňovania takýchto plnení pri jeho snahe dosiahnuť právnu istotu čo do (ne)záväznosti zmluvnej podmienky z dôvodu jej neprijateľnosti.

22. Odvolací súd zastáva názor, že spotrebiteľ má právo domáhať sa určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky aj bez kumulatívneho uplatnenia nároku na plnenie z dôvodu neprijateľnosti takejto zmluvnej podmienky. Uvedené právo predpokladá ustanovenie § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1990/372/>> o priestupkoch v znení neskorších predpisov, podľa ktorého každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách a tejto ochrany sa môže domáhať na súde (§3 ods. 5 tohto zákona). Aj gramatický výklad ustanovenia § 53a Občianskeho zákonníka predpokladá takéto určenie dokonca „v prvej línii“ a ďalšie spôsoby ochrany „na plnenie“ sú evidentne alternatívami (arg. slovo „alebo“).

23. Explicitné zakotvenie tohto práva do ustanovenia § 11 ods. 4 zákona o spotrebiteľských úveroch súvisí s tým, aby sa odstránili akékoľvek pochybnosti o možnostiach spotrebiteľa podať žalobu o neplatnosť zmluvy (čiastočnej neplatnosti „...et minor“). Princiipiálne nemožno nútiť žiadneho spotrebiteľa sledujúceho právnu istotu, aby sa domáhal reštitučného plnenia kumulatívne popri určení neprijateľnosti zmluvnej podmienky.

24. Ochrana spotrebiteľa nie je absolútna, no plynutie času má svoje pravidlá. Niekedy ani výraznejší časový úsek nemusí byť zákonite spojený so zánikom práva, a to či už ide o reštitučné právo vyplývajúce

z neprijateľnej zmluvnej podmienky alebo samotné právo na určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky. V tomto smere porov. rozsudok SD EÚ s v spojených veciach C-154/15, C-307/15, C-308/15, cit.: „Článok 6 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej judikatúre, ktorá časovo obmedzuje reštitučné účinky súvisiace so súdnym určením nekalej povahy podmienky v zmysle článku 3 ods. 1 tejto smernice, ktorú obsahuje spotrebiteľská zmluva uzavretá s predajcom alebo obchodníkom, len na sumy, ktoré boli neoprávnené zaplatené podľa tejto podmienky po vyhlásení súdneho rozhodnutia, ktorým bola určená táto nekalá povaha. Nemožno pritom prehliadnuť medializované informácie o odškodnení španielskych spotrebiteľov bankami aj napriek uplynutiu času. Dôležité pre súd je predovšetkým to, že žalovaná zasiahla spôsobom neprijateľným pre demokratické spoločenské vzťahy do práv žalobkyne a okolnosti nasvedčujú, že žalobkyňa bola neinformovaná. Právny poriadok nespája uplatnené právo - právo na určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky s preklúziou (zánikom) práva.

25. S poukazom na uvedené odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v súlade s ustanovením § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny, vrátane výroku o trovách konania.

26. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého žalobkyňa ako sporová strana mala v odvolacom konaní plný úspech, teda má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % proti žalovanej, ktorá v odvolacom konaní úspech nemala. Výšku týchto trov ustáli postupom podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia odvolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

27. Rozsudok bol prijatý senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).